

Υπόθεση C-59/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

29 Ιανουαρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Bundesgerichtshof (Γερμανία)

Ημερομηνία της διάταξης του αιτούντος δικαστηρίου:

11 Δεκεμβρίου 2018

Αναιρεσείουσα:

Wikingerhof GmbH & Co. KG

Αναιρεσίβλητη:

Booking.com BV

Το BUNDESGERICHTSHOF (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γερμανία)

ΔΙΑΤΑΞΗ

[παραλειπόμενα]

Της

11ης Δεκεμβρίου 2018

Επί της ένδικης διαφοράς μεταξύ

Wikingerhof GmbH & Co. KG, **[παραλειπόμενα]** Kropp,

ενάγουσας και αναιρεσείουσας,

[παραλειπόμενα]

Κατά

Booking.com BV, **[παραλειπόμενα]** Amsterdam (Κάτω Χώρες),

Εναγόμενης και αναιρεσίβλητης

[παραλειπόμενα] [σελ. του πρωτοτύπου 2]

Το Τμήμα Ανταγωνισμού του Bundesgerichtshof (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γερμανία) εξέδωσε την 11η Δεκεμβρίου 2018 **[παραλειπόμενα]**

Την ακόλουθη διάταξη:

I. Η ένδικη διαδικασία αναστέλλεται.

II. Υποβάλλεται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, το ακόλουθο ερώτημα προς ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης:

Πρέπει το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρώπης της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 351 της 20ής Δεκεμβρίου 2012), να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η δωσιδικία του τόπου της αδικοπραξίας εφαρμόζεται σε αγωγή με την οποία ζητείται η παράλειψη συγκεκριμένων πρακτικών, όταν προκύπτει ότι η καταγγελλόμενη συμπεριφορά καλύπτεται μεν από συμβατικές ρυθμίσεις, ο ενάγων ωστόσο ισχυρίζεται ότι οι ρυθμίσεις αυτές αποτελούν απόρροια κατάχρησης της δεσπόζουσας θέσης του εναγομένου; **[σελ. του πρωτοτύπου 3]**

Σκεπτικό:

- 1 A. Η αναιρεσείουσα διατηρεί ξενοδοχειακή επιχείρηση στο ομόσπονδο κράτος Σλέσβιχ-Χόλσταϊν. Η αναιρεσίβλητη, που έχει την έδρα της στις Κάτω Χώρες, εκμεταλλεύεται εμπορικά μια ηλεκτρονική πλατφόρμα ξενοδοχειακών κρατήσεων.
- 2 Τον Μάρτιο του 2009 η αναιρεσείουσα υπέγραψε ένα έντυπο σύμβασης που της υπέβαλε η αναιρεσίβλητη, όπου, μεταξύ άλλων, προβλέπεται ότι:

«Γενικοί Όροι Συναλλαγών

Η ξενοδοχειακή επιχείρηση δηλώνει ότι έχει λάβει από την Booking.com αντίτυπο της έκδοσης 0208 των γενικών όρων συναλλαγών [...]. Αυτοί είναι διαθέσιμοι σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα της Booking.com [...]. Η ξενοδοχειακή επιχείρηση βεβαιώνει ότι έχει διαβάσει και κατανοήσει τους όρους και συμφωνεί με αυτούς. Οι όροι αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της παρούσας σύμβασης [...]

- 3 Οι γενικοί όροι συναλλαγών προβλέπουν μεταξύ άλλων ότι η αναιρεσίβλητη διαθέτει στην ξενοδοχειακή επιχείρηση έναν εξωτερικό δικτυακό τόπο, αποκαλούμενο «Extranet», στον οποίο παρέχεται η δυνατότητα να

επικαιροποιούνται οι πληροφορίες σχετικά με το ξενοδοχείο και να διατίθενται στοιχεία για τις κρατήσεις. Επιπλέον περιλαμβάνουν μια ρύθμιση κατά την οποία, για όλες τις διαφορές που απορρέουν από την σύμβαση, με εξαίρεση εκείνες που αφορούν τις καταβολές και τις χρεώσεις, αρμόδια είναι τα δικαστήρια του Άμστερνταμ.

- 4 Η αναιρεσίβλητη στην συνέχεια τροποποίησε κατ' επανάληψη τους γενικούς όρους συναλλαγών της, οι οποίοι είναι διαθέσιμοι μέσω του εξωτερικού δικτυακού τόπου (Extranet). Η αναιρεσείουσα εναντιώθηκε γραπτώς στην ενσωμάτωση μιας έκδοσης των γενικών όρων συναλλαγών την οποία η αναιρεσίβλητη είχε γνωστοποιήσει στους αντισυμβαλλομένους της με μήνυμα ηλεκτρονικής αλληλογραφίας της 25ης Ιουνίου 2015.
- 5 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι μικρότερες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, όπως η ίδια, είναι υποχρεωμένες να συνάψουν σύμβαση με την αναιρεσίβλητη λόγω της ισχυρής θέσης της τελευταίας στην αγορά της παροχής υπηρεσιών διαμεσολάβησης προς ξενοδοχεία μέσω ιστοσελίδων ξενοδοχειακών κρατήσεων. **[σελ. του πρωτοτύπου 4]** Θεωρεί συγκεκριμένες πρακτικές της αναιρεσίβλητης σε σχέση με τη διαμεσολάβηση σε ξενοδοχειακές κρατήσεις ως δυσανάλογα περιοριστικές και συνεπώς αντίθετες προς τις διατάξεις του δικαίου του ανταγωνισμού.
- 6 Η αναιρεσείουσα ζήτησε να υποχρεωθεί δικαστικώς η αναιρεσίβλητη, υπό την απειλή επιβολής συγκεκριμένων νόμιμων μέτρων τάξης, στο εξής να παραλείπει τα ακόλουθα:
 - να χαρακτηρίζει στην ηλεκτρονική της πλατφόρμα ξενοδοχειακών κρατήσεων, χωρίς προηγούμενη ενημέρωση και συναίνεση της αναιρεσείουσας, την παρεχόμενη από την αναιρεσείουσα τιμή ως προνομιακή ή εκπτωτική·
 - να μην κοινοποιεί ολικώς ή μερικώς στην αναιρεσείουσα τα στοιχεία επικοινωνίας που έχουν δοθεί στην ηλεκτρονική πλατφόρμα κρατήσεων από τους αντισυμβαλλομένους της αναιρεσείουσας, και να την υποχρεώνει να επικοινωνεί με τους αντισυμβαλλόμενους που προέκυψαν κατόπιν διαμεσολάβησης μόνο με τους τρόπους επαφής που διαθέτει η ίδια η αναιρεσίβλητη·
 - να συναρτά την κατάταξη του ξενοδοχείου στις αναζητήσεις του διαδικτύου από την παροχή προμήθειας που ξεπερνά το 15%.
- 7 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, εφόσον η συμπεριφορά αυτή καλύπτεται από τους γενικούς όρους συναλλαγών που τέθηκαν από την αναιρεσίβλητη, η ίδια δήλωσε συμβατικά ότι συναινεί με αυτούς μόνο λόγω της δεσπόζουσας θέσης της αναιρεσίβλητης.
- 8 Η αναιρεσίβλητη προέβαλε μεταξύ άλλων ένσταση έλλειψης κατά τόπον αρμοδιότητας και διεθνούς δικαιοδοσίας του επιληφθέντος πρωτοδικείου του

Κιέλου. Το πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης κατά τόπον αρμοδιότητας και διεθνούς δικαιοδοσίας. Η έφεση της αναιρεσείουσας δεν ευδοκίμησε. Η αναιρεσείουσα προσβάλλει τα παραπάνω με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως που κρίθηκε παραδεκτή από το Τμήμα. **[σελ. του πρωτοτύπου 5]**

- 9 Β. Η ευδοκίμηση της αίτησης αναιρέσεως εξαρτάται από την ερμηνεία του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 351 της 20ής Δεκεμβρίου 2012). Για τον λόγο αυτό πρέπει να ανασταλεί η ένδικη διαδικασία πριν την έκδοση απόφασης επί του ενδίκου μέσου και να ζητηθεί η έκδοση προδικαστικής απόφασης από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, κατά το άρθρο 267, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 10 Ι. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, προς αιτιολόγηση της αποφάσεώς του, κατέληξε κυρίως στα εξής:
- 11 Επί της ασκηθείσας αγωγής δεν συντρέχει κατά τόπον αρμοδιότητα και διεθνής δικαιοδοσία του επιληφθέντος δικαστηρίου. Επίσης δεν συντρέχει ούτε η δωσιδικία του τύπου εκπλήρωσης της παροχής (άρθρο 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/12), αλλά ούτε και η δωσιδικία του τύπου της αδικοπραξίας (άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12).
- 12 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιβάλλεται η στενή ερμηνεία του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12. Η εν λόγω διάταξη αφορά μόνο τις αγωγές με τις οποίες καταλογίζεται στον εναγόμενο ευθύνη αποζημίωσης και οι οποίες δεν συνδέονται με σύμβαση ή διαφορές εκ συμβάσεως. Για αυτό δεν αρκεί να υφίσταται γενικά μια συμβατική σχέση μεταξύ των μερών. Υπάρχει όμως σύνδεσμος με τη σύμβαση όταν η καταγγελλόμενη συμπεριφορά δύναται να εκληφθεί ως παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων, όπως οι τελευταίες καθορίζονται με βάση το περιεχόμενο της σύμβασης. Αυτό κυρίως συμβαίνει όταν καθίσταται αναγκαία η ερμηνεία της σύμβασης, προκειμένου να διαγνωστεί αν η καταγγελλόμενη συμπεριφορά είναι νόμιμη ή παράνομη. Επομένως, κατά το σκεπτικό της εφετειακής απόφασης, οι προβαλλόμενες με την αγωγή αξιώσεις δεν συνιστούν ενοχές εξ αδικοπραξίας **[σελ. του πρωτοτύπου 6]** υπό την έννοια του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12. Κατά το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με την αγωγή επιδιώκεται η τροποποίηση του περιεχομένου της σύμβασης και η αλλαγή της συμβατικής συμπεριφοράς της αναιρεσίβλητης. Οι διαφορές μεταξύ των διαδίκων απορρέουν από τις συμβατικώς ρυθμισμένες σχέσεις τους. Συνεπώς, κατά την κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, αντικείμενο της ένδικης διαφοράς δεν είναι απλώς κάποια εντελώς αντισυμβατική και αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά της αναιρεσίβλητης. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών πρέπει να καθορίζονται με βάση τη σύμβαση. Τα ζητήματα που έχουν τεθεί με το αίτημα της αγωγής της αναιρεσείουσας περί παράλειψης ενεργειών από μέρους της αναιρεσίβλητης δεν θα μπορούσαν να προκύψουν χωρίς προηγούμενη σύναψη σύμβασης μεταξύ των διαδίκων. Το ίδιο ισχύει επίσης και για τη

δικαστική εκτίμηση κατ' εφαρμογή των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού, αφού αντικείμενο της ένδικης διαφοράς δεν είναι οι αξιώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση, αλλά η ίδια η σύμβαση, διότι το ζητούμενο είναι αν αυτή ισχύει στο σύνολό της ή μόνο εν μέρει.

- 13 Π. Η αίτηση αναιρέσεως θα ευδοκιμήσει εφόσον το επιληφθέν πρωτοδικείο του Κιέλου είναι κατά τόπον αρμόδιο και διαθέτει διεθνή δικαιοδοσία. Αυτό εξαρτάται κατά κύριο λόγο από το αν το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ορθώς κατέληξε ότι το δικαστήριο εκείνο δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία, σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12.
- 14 1. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο άφησε αναπάντητο το ερώτημα αν η διεθνής δικαιοδοσία του επιληφθέντος δικαστηρίου δεν υφίσταται απλώς και μόνο επειδή οι διάδικοι κατήρτισαν μια ισχυρή συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας. Η απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα όμως πρέπει να είναι αρνητική.
- 15 Η ρήτρα παρέκτασης διεθνούς δικαιοδοσίας περιλαμβανόταν στους γενικούς όρους συναλλαγών, των οποίων έκανε χρήση η αναιρεσίβλητη. Επ' αυτού το πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 25, παράγραφος 1, εδάφιο 3, στοιχείο α', και παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/12, διότι ελλείπει η διαβίβαση των γενικών όρων συναλλαγών διά της ηλεκτρονικής οδού που επιτρέπει μεταγενέστερη πρόσβαση στο περιεχόμενο της συμφωνίας. Αυτή η κρίση δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο. **[σελ. του πρωτοτύπου 7]**
- 16 Το παρόν Τμήμα δεν συμμερίζεται τη θέση του πρωτοδικείου ότι καταρτίστηκε συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας υπό την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 1, εδάφιο 3, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/12, υπό μορφή ανταποκρινόμενη στην πρακτική που έχουν καθιερώσει οι συμβαλλόμενοι στις μεταξύ τους σχέσεις. Ως προς αυτό δεν ανακύπτουν ερωτήματα προς διευκρίνιση με βάση το δίκαιο της Ένωσης. Η συναλλακτική πρακτική μπορεί από μόνη της να υποκαταστήσει τον κατά τις λοιπές περιπτώσεις απαιτούμενο έγγραφο τύπο, όχι όμως και την συμφωνία των αντισυμβαλλομένων μερών **[παραλειπόμενα]**. Το πρωτοδικείο, όσον αφορά αυτό το θέμα, έχει απλώς αναγνωρίσει ότι μετά την σύναψη της σύμβασης επήλθαν επανειλημμένες τροποποιήσεις των γενικών όρων συναλλαγών. Δεν εξακριβώθηκε ωστόσο ότι οι τροποποιήσεις αυτές αναρτήθηκαν στον εξωτερικό δικτυακό τόπο (Extranet) και πώς αντέδρασε επ' αυτού η αναιρεσείουσα, ιδίως αν δήλωσε ότι είναι σύμφωνη με αυτόν τον τρόπο ενημέρωσης. Ως προς το τελευταίο θέμα όμως, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο επέμεινε στην άποψη ότι η ένδικη διαφορά μεταξύ των αντιδίκων έγκειται στο αν τελικά η αναιρεσείουσα λάμβανε κάθε φορά γνώση των τροποποιήσεων των ΓΟΣ.
- 17 2. Με την αίτηση αναιρέσεως δεν προσβάλλεται η κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ότι η δικαιοδοσία του επιληφθέντος δικαστηρίου δεν προκύπτει από το άρθρο 7, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/12. Η εν λόγω κρίση επίσης δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο.

- 18 3. Με την αίτηση αναιρέσεως προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έσφαλε με την κρίση του ότι δεν συντρέχει δικαιοδοσία του τόπου της αδικοπραξίας σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι ένα συμβατικό δικαίωμα μπορεί να προβληθεί μόνο όταν το αίτημα της αγωγής στηρίζεται τουλάχιστον και σε μια οικειοθελώς αναληφθείσα υποχρέωση. Κάτι τέτοιο όμως θεωρεί ότι δεν προέκυψε κατά την κύρια δίκη. Κατόπιν των ανωτέρω ανακύπτει το διατυπωμένο στο διατακτικό της παρούσας ερώτημα, προς επίλυση με βάση το δίκαιο της Ένωσης. **[σελ. του πρωτοτύπου 8]**
- 19 α) Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η διεθνής δικαιοδοσία, σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12, δεν εξαρτάται μόνο από το αν η σχετική αγωγή είναι αδικοπρακτικής φύσης σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους. Ακόμη και σε μια αγωγή αυτού του είδους δεν συντρέχει διεθνής δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12, όταν η εν λόγω αγωγή δεν στηρίζεται σε διαφορές εκ συμβάσεως υπό την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/12. Ο δε ορισμός της σύμβασης αναφέρεται στις υποχρεώσεις που αυτοβούλως αναλαμβάνονται έναντι άλλων αντισυμβαλλόμενων προσώπων (αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2002, Tacconi, C-334/00, ECLI:EU:C:2002:499, σκέψη 23, και της 20ής Ιανουαρίου 2005, Engler, C-27/02, ECLI:EU:C:2005:33, σκέψεις 50 επ.).
- 20 Οι έννοιες «διαφορές εκ συμβάσεως» σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/12 και «ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας» σύμφωνα με το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12, πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς και κυρίως με βάση το γενικό πλαίσιο και τις κατευθυντήριες γραμμές που θέτει ο εν λόγω κανονισμός, ούτως ώστε να εξασφαλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή τους σε όλα τα κράτη μέλη (αποφάσεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, Καρφέλης, 189/87, ECLI:EU:C:1988:459, σκέψεις 15επ., και της 18ης Ιουλίου 2013, C-147/12, ÖFAB, ECLI:EU:C:2013:490, σκέψη 27). Ως εκ τούτου, πρέπει, κατά την εκτίμηση μιας αγωγής αστικού δικαίου με την οποία ζητείται αποζημίωση, να ελέγχεται αν οι προβληθείσες αξιώσεις, ανεξάρτητα από την αξιολόγησή τους κατά το εθνικό δίκαιο, είναι συμβατικής φύσης (αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2014, Brogsitter, C-548/12, ECLI:EU:C:2014:148, σκέψη 21· της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Holterman Ferho Exploitatie, C-47/14, ECLI:EU:C:2015:574, σκέψεις 70 επ., και της 14ης Ιουλίου 2016, Granarolo, C-196/15, ECLI:EU:C:2016:559, σκέψεις 20 επ.). Το ίδιο ισχύει και για τις προληπτικές αγωγές παράλειψης (αποφάσεις της 1ης Οκτωβρίου 2002, Henkel, C-167/00, ECLI:EU:C:2002:555, και της 5ης Φεβρουαρίου 2004, Danmarks Rederiforening/LO Landsorganisationen i Sverige, C-18/02, ECLI:EU:C:2004:74, σκέψη 27). **[σελ. του πρωτοτύπου 9]**
- 21 Η φύση των προβληθεισών αξιώσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί συμβατική για τον λόγο και μόνον ότι το ένα συμβαλλόμενο μέρος ασκεί αγωγή αστικής ευθύνης κατά του άλλου. Αυτό ισχύει ακόμη και όταν μια αγωγή αυτού του είδους είναι αδικοπρακτικής φύσης κατά το εθνικό δίκαιο, αλλά αναφέρεται σε διαφορές εκ

συμβάσεως υπό την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/12, όταν η καταγγελλόμενη συμπεριφορά δύναται να εκληφθεί ως παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων, όπως αυτές μπορούν να καθοριστούν βάσει του περιεχομένου της σύμβασης. Αυτό συμβαίνει δε κυρίως κάθε φορά που καθίσταται αναγκαία η ερμηνεία της σύμβασης, προκειμένου να διαγνωστεί αν η συμπεριφορά που καταλογίζει ο ενάγων στον εναγόμενο είναι νόμιμη ή παράνομη (απόφαση της 13ης Μαρτίου 2014, Brogsitter, C-548/12, ECLI:EU:C:2014:148, σκέψεις 23 επ.).

- 22 β) Αντικείμενο της διαφοράς στην κύρια δίκη είναι αν η αναιρεσίβλητη κατέχει δεσπόζουσα θέση σε σχέση με την αναιρεσείουσα και αν προβαίνει σε καταχρηστική εκμετάλλευση αυτής κατά παράβαση των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού. Υποστηρίζει λοιπόν η αναιρεσείουσα ότι, κατά το μέτρο που η αναιρεσίβλητη χαρακτηρίζει τις τιμές της αναιρεσείουσας ως προνομιακές ή εκπτώτικες, οι εν λόγω ενέργειες της στερούνται συμβατικής βάσης. Αναφορικά δε με τις άλλες δύο πρακτικές, η παράλειψη των οποίων ζητείται με την αγωγή, η αναιρεσείουσα τονίζει ότι μπορεί μεν αυτές να καλύπτονται από τους γενικούς όρους συναλλαγών, ωστόσο η ίδια εξωθήθηκε στη σύναψη της σύμβασης υπό τους ανωτέρω συναλλακτικούς όρους μόνο διότι, δεδομένης της δεσπόζουσας θέσης της αναιρεσείουσας, δεν της απέμενε καμία άλλη επιλογή.
- 23 γ) Κατ' αρχάς δεν αμφισβητείται ότι ενοχές εξ αδικοπραξίας υπό την έννοια του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/12 προβάλλονται όταν αντικείμενο της αγωγής είναι αξιώσεις αποζημίωσης ή αξιώσεις παράλειψης, οι οποίες στηρίζονται στο ότι η καταγγελλόμενη συμπεριφορά πρέπει να λογίζεται ως καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης υπό [σελ. του πρωτοτύπου 10] την έννοια του άρθρου 102 ΣΛΕΕ ή αντίστοιχης ρύθμισης του εθνικού δικαίου ανταγωνισμού (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Lithuanian Airlines, C-27/17, ECLI:EU:C:2018:533, σκέψεις 51 επ.). Τέτοιου είδους καταχρηστική συμπεριφορά μπορεί κυρίως να έγκειται στο ότι μια δεσπόζουσα επιχείρηση εξαρτά τη σύναψη συμβάσεων από την επιβολή μη δικαίων όρων συναλλαγής ως βάση της σύμβασης (άρθρο 102, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', ΣΛΕΕ [παραλειπόμενα]).

Σε αντίθεση με το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, το παρόν Τμήμα έχει την άποψη ότι δεν αρμόζει άλλη κρίση ακόμη και στην περίπτωση που ο ενάγων κατά τον χρόνο άσκησης της αγωγής του, έχει ήδη συνάψει συμβατικές σχέσεις με την – κατά τον ισχυρισμό του– δεσπόζουσα επιχείρηση, με αποτέλεσμα να μην αποκλείεται μεν ότι η καταγγελλόμενη συμπεριφορά καλύπτεται από τις συμβατικές διατάξεις, πλην όμως ο ενάγων να προσβάλλει τις διατάξεις αυτές ως μη δίκαιες και να διατείνεται ότι προσχώρησε σε αυτές όχι αυτοβούλως, αλλά λόγω της δεσπόζουσας θέσης του εναγομένου. Τούτο διότι στις νομικές διαφορές, ακόμη και μεταξύ των αντισυμβαλλομένων, μεγαλύτερη βαρύτητα δεν αποδίδεται στην ερμηνεία της σύμβασης, αλλά στο αν η απαίτηση ορισμένων συμβατικών όρων, ή ακόμη και η απλή επίκληση αυτών, από μια –καθ' υπόθεση– δεσπόζουσα επιχείρηση πρέπει να θεωρείται καταχρηστική και κατά συνέπεια αντίκειται στις διατάξεις του δικαίου ανταγωνισμού. [σελ. του πρωτοτύπου 10]

[παρλειόμενα]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ